

‘Geeft niks, lieverd,’ zegt mama. ‘We gaan een ander cadeau voor je zoeken. Wat wil je hebben?’
‘Iets heel bijzonders,’ zegt Daan. ‘Iets wat niemand anders heeft. Het bijzonderste cadeau van de hele wereld.’

‘Het bijzonderste cadeau... Dat zal zeker niet makkelijk worden,’ fluistert de vader van Daan. Maar dat Daan heel bijzonder is, weten zijn vader en moeder wel heel zeker.

Zijn eerste tekening...

Heel bijzonder en heel speciaal... en dat voor een kind.

Zijn eerste woordjes...

Heel bijzonder en heel speciaal, en dat voor een kind.

Zijn gevoel voor muziek...

Heel bijzonder en heel speciaal, zo muzikaal... en dat voor een kind.

Wat een talent...

Onze Daan! Kijk eens aan.

Het bijzonderste jongetje van de hele wereld!

‘Als jullie niet een heel bijzonder cadeau voor mij kopen, dan... zoek ik een andere vader en moeder!’

‘Straks worden wij ook weggedaan, door Daan. Net zoals het hobbelpaard, omdat hij een echt paard wilde,’ fluistert de moeder van Daan.

‘Of de trapauto die op een sportauto leek maar niet uit zichzelf kon rijden,’ vult zijn vader haar aan.

De moeder van Daan zucht. 'Ik weet het echt niet meer. Een rondvaart in een luchtballon?'

'Dan wil hij vast liever een raket.'

'Een verjaardagspartijtje met het circus?' vraagt zijn vader.

'Hoe krijgen we ooit die tent in de tuin? Dat past toch nooit,' zegt zijn moeder

'Een eigen suikerspinmachine misschien?'

'Heeft hij al,' zegt zijn vader, 'en die vond hij na een uurtje al niet meer leuk, weet je nog?'

Daans moeder knikt.

Ze hebben al vaker straf van Daan gehad. De hele week geen tv-kijken, de hele week het bord van Daan leegeten of de hele ochtend voor straf op de gang zitten.

